

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X, narozený X
státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Dvořákem
sídlem Vyšehradská 9, 128 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha

za účasti: **I. X**
II. nezl. X
zastoupen matkou X
III. X
všichni bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2025, č. j. OAM-12933-12/ZR-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobám na řízení zúčastněným se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž mu byla zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 46a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a podle § 46a odst. 4 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
2. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, které mu bylo uděleno dne 13. 6. 2008 (nositelkou pobytového oprávnění, na níž bylo vázáno žalobcovo povolení k pobytu, byla jeho manželka). Oznámení o zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny bylo žalobci doručeno dne 13. 11. 2024. Žalovaný vycházel z aktuálního výpisu z Rejstříku trestů fyzických osob a trestního příkazu Okresního soudu v Semilech ze dne 25. 9. 2024, č. j. 4 T 173/2024-80, jímž byl žalobce odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Výzvou ze dne 27. 11. 2024 žalovaný vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. Žalobce svého práva nevyužil. Žalovaný však obdržel vyrozumění o převzetí právního zastoupení, žádost o přerušení řízení a umožnění nahlédnutí do spisu. Žalovaný žádosti o přerušení řízení nevyhověl, zástupci žalobce však umožnil dne 8. 1. 2025 nahlédnout do správního spisu. V písemném vyjádření ze dne 16. 1. 2025 žalobce namítal, že rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu není možné vydat, neboť takové rozhodnutí by nebylo přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Celá rodina, jejímž je žalobce živitelem, se v současné době nachází na území České republiky. Žalobce zde má vytvořeno veškeré zázemí, které již postrádá na území domovského státu. To je navíc postiženo válkou. V případě zrušení povolení k pobytu by žalobce musel z České republiky odcestovat, neboť nemá čistý trestní rejstřík. Starost o celou domácnost by zůstala na manželce. Žalobce rovněž uváděl, že ve věci doposud nebyly provedeny veškeré relevantní důkazy. Požadoval provedení důkazu výsledkem své manželky ohledně přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný zrušil žalobci platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. V odůvodnění uvedl, že na území České republiky se nachází žalobcova manželka X, státní příslušnost Ukrajina, syn X (17 let), státní příslušnost Ukrajina, kteří jsou držiteli povolení k trvalému pobytu. Nejsou tedy existenčně závislí na pobytovém titulu žalobce, neboť jejich pobytový titul není přímo vázán na pobytový status žalobce a zrušení jeho pobytového oprávnění nemá na jejich postavení a pobyt v České republice žádný vliv. Stejně to je i se zletilou dcerou žalobce, X (22 let), která získala v roce 2020 české občanství. Žalovaný zároveň zdůraznil, že žalobce si musel být vědom toho, že jeho pobytový status může být jeho protiprávním jednáním ohrožen a že se tak do nepříjemné situace mohou dostat i jeho blízcí. To mu však nebránilo v páčání závažné úmyslné trestné činnosti, spočívající v řízení motorového vozidla ve stavu značné opilosti (3, 56 ‰), za kterou byl nakonec odsouzen. Žalovaný dodal, že v průběhu celého řízení neobdržel od žalobce žádné informace, které by mu bránily ve vydání rozhodnutí,

byť mu k tomuto účelu byl poskytnut dostatečný prostor. Návrh na výslech manželky žalobce žalovaný označil za nekonkrétní a nadbytečný. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je provedení výslechu nutné považovat až za krajní úkon za situace, kdy informace nelze získat jinak. Žalovaný se rovněž zabýval statistikami dopravních nehod způsobených požitím alkoholu. Zdůraznil přitom značnou celospolečenskou škodlivost takového jednání. Vyjadřoval se i k ekonomickým aspektům pobytu žalobce v České republice. Konstatoval, že žalobce vlastní společně s manželkou nemovitost na adrese hlášeného místa pobytu. Výkon práv k této nemovitosti není nijak ohrožen, protože žalobce může v případě nutnosti zastupovat druhý z majitelů. Žalobce je také aktuálně držitelem živnostenského oprávnění s předmětem podnikání *výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona* a oborem činnosti *přípravné a dokončovací stavební práce, specializované stavební činnosti*, což není povolání natolik speciální, aby bylo vázáno výhradně na pobyt v České republice. Ani délka pobytu není v daném případě důvodem pro nevydání rozhodnutí o zrušení pobytového titulu, neboť po celou dobu svého pobytu se žalobce opakovaně dopouštěl protiprávního jednání, které vyústilo až v odsouzení za úmyslné trestné činy, což dle žalovaného nesvědčí o jeho řádné integraci do české společnosti. Žalobce přitom od páchání trestné činnosti neodradila ani skutečnost, že již v roce 2009 s ním bylo řízení o zrušení povolení k pobytu vedeno. Žalobce byl celkem ve čtyřech případech odsouzen za úmyslnou trestnou činnost (rozhodnutí Okresního soudu Jablonec nad Nisou ze dne 8. 9. 2005, sp. zn. 4 T 127/2005, Okresního soudu Mělník ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 2 T 8/2009, Okresního soudu Jablonec nad Nisou ze dne 21. 9. 2011, sp. zn. 4 T 128/2011 a Okresního soudu Semily ze dne 25. 9. 2024, sp. zn. 4 T 173//2024) a několikrát sankcionován správními orgány za další protiprávní jednání, což vyplývá z karty řidiče. Žalobce může všechny své případné známé a přátele na území navštěvovat na základě bezvízového styku mezi Českou republikou a Ukrajinou. Pokud bude mít zájem v budoucnosti pobývat a pracovat na území České republiky, může, poté co se osvědčí, opětovně požádat o pobytový titul v České republice. Žalovaný se rovněž zabýval probíhajícím konfliktem na území domovské země žalobce. Zdůraznil, že na základě prostého konstatování, že Rusko napadlo Ukrajinu, nelze dovozovat, že není možné zrušit státnímu příslušníku Ukrajiny povolení k dlouhodobému pobytu, pokud jsou k tomu dány zákonné důvody. Dále doplnil, že zrušením povolení k dlouhodobému pobytu není žalobci nařízeno vycestovat na Ukrajinu. Je mu stanoveno, do kdy má vycestovat, nikoliv kam. Žalovaný v daném případě neshledal mimořádné okolnosti, které by mohly převážet ve prospěch žalobce a jeho nezletilého syna. Byl to naopak žalobce, který nebral ohled na nejlepší zájem svých dětí a svým jednáním vědomě ohrozil svůj pobytový status na území České republiky a s tím spojenou možnost společného soužití. Nezletilý syn není ve výlučné péči žalobce a zrušením povolení k dlouhodobému pobytu žalobce nedojde k ohrožení jeho řádného vývoje, neboť kontakty mezi žalobcem a jeho synem nejsou definitivně znemožněny.

4. Žalobce v podané žalobě namítal, že postup žalovaného nebyl přiměřený okolnostem případu. Uvedl, že není žádný kriminálník, udělal chybu, která ho mrzí, k projevení lítosti v rámci správního řízení však nedostal prostor. Zdůraznil, že svou trestnou činnost nijak nebagatelizuje, avšak vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem považuje důsledky v podobě zrušení povolení k pobytu za nepřiměřené. Pro občana třetího státu totiž není se záznamem v rejstříku prakticky možné získat jiný druh pobytového oprávnění. Žalobce rovněž odkazoval na aktuální situaci na Ukrajině a namítal, že by k existenci vojenského konfliktu na území domovského státu mělo být přihlíženo.

5. Žalobce dále brojil proti způsobu, jakým žalovaný provedl dokazování. Konstatoval, že primárním způsobem provádění dokazování je dokazování při ústním jednání. V daném případě nebylo ústní jednání konáno, ačkoli by to bylo na místě, aby měl žalobce možnost se k věci vyjádřit. Žalovaný prováděl dokazování mimo ústní jednání, o kterém žalobce nevyrozuměl. Ten pak neměl možnost se tohoto kroku účastnit a neměl možnost vznášet proti důkazu samému ani jeho provedení námitky. Šlo zejména o listinný důkaz - informace z Platformy pro výměnu informací o žadatelích a držitelích dočasné ochrany, z něhož žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel.
6. Žalovaný také neprovedl některé důkazy podstatné pro zjištění skutečného stavu věci. Jednalo se především o výslech žalobce a jeho rodinných příslušníků k otázce přiměřenosti rozhodnutí a možného rozporu s mezinárodními závazky. Provedení těchto důkazů žalobce navrhoval, ale i pokud by navržené nebyly, byl správní orgán povinen sám zjistit stav věci bez důvodných pochybností, tj. nutné důkazy provést.
7. Závěrem žalobce obecně odkazoval na judikaturu týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života cizince. Uvedl, že v České republice žije velice dlouhou dobu s celou svou rodinou, manželka i syn zde mají trvalý pobyt, dcera je dokonce občankou České republiky. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.
8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný v podstatě zopakoval argumentaci užitou v napadeném rozhodnutí. Připomněl, že nastalá situace je důsledkem žalobcova jednání. Konstatoval, že rodinné vazby, jejich hloubku či trvalost, nijak nezpochyboval. Odmítl, že by prováděl dokazování v rozporu se zákonem. Odkaz na informace z Platformy pro výměnu informací o žadatelích a držitelích dočasné ochrany se ve spisovém materiálu nenachází. Bylo na žalobci, aby uváděl skutečnosti hovořící v jeho prospěch. Judikaturu, na niž žalobce odkazoval, označil za nepřiléhavou. Závěrem se znovu věnoval dopadu rozhodnutí do života žalobce, jeho nezletilého syna i jeho manželky. Navrhoval, aby soud žalobu zamítl.
9. Osoby na řízení zúčastněné shodně uvedly, že napadené rozhodnutí má nepřiměřené dopady do života celé rodiny, která v České republice dlouhodobě žije a má zde vytvořeno pevné zázemí. Zdůraznily dále, že na Ukrajině probíhá válečný konflikt a platí všeobecná mobilizace. Návratem na Ukrajinu by tak byl žalobce vystaven ohrožení života a zdraví.
10. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
11. Podle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„na žádost cizince ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší. Ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší rovněž, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.“*
12. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“*

13. Čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech stanoví, že *„každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.“*
14. Ustanovení § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců obsahuje dvě samostatné skutkové podstaty, při jejichž naplnění Ministerstvo vnitřní povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší. Zákon o pobytu cizinců zde nestanoví povinnost zkoumat přiměřenost dopadů takového rozhodnutí.
15. Nejvyšší správní soud se v judikatuře opakovaně zabýval otázkou, za jakých okolností se musí správní orgán zabývat otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 zákona o pobytu cizinců. Dospěl přitom k závěru, že i v případě, kdy zákon posouzení přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců nestanoví, k námitce účastníka řízení je třeba se touto otázkou zabývat. V rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, konstatoval, že *„skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“*
16. V rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, potom Nejvyšší správní soud v návaznosti na výše uvedené dospěl k závěru, že *„podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy; takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Uvedené znamená, že pokud stěžovatel v řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje, nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Na tomto závěru nic nemění ani nový odstavec 3 § 174a zákona o pobytu cizinců, jenž byl do tohoto ustanovení doplněn s účinností od 15. 8. 2017.“*
17. Uvedené závěry lze podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2019, č. j. 4 Azs 391/2018-38 *„přiměřeně vztáhnout také na zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny podle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V případě podle § 46a odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců posuzování přiměřenosti rozhodnutí zásadně nebude potřebné, jelikož ke zrušení platnosti pobytového povolení dochází na žádost cizince. Jinak tomu však bude v případě postupu podle věty druhé, kdy dochází ke zrušení pobytového povolení za účelem společného soužití rodiny na základě pravomocného odsouzení za úmyslný trestný čin, tj. nikoliv na žádost cizince. Zásah do soukromého a rodinného života cizince lze v takovém případě s ohledem na účel tohoto pobytového oprávnění očekávat pravidelně.“*
18. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se posuzováním přiměřenosti dopadů do života žalobce zabýval. Na straně 3 napadeného rozhodnutí podrobně rozebral rodinnou situaci žalobce. Dospěl přitom k závěru, že nebudou ovlivněny pobytové statusy jeho manželky, zletilé dcery ani nezletilého syna. Vztahu s nezletilým věnoval další část

odůvodnění na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí. K tomu soud pouze dodává, že žalobcův nezletilý syn (narozený 5. 7. 2007) je ve věku blízkém věku dospělosti. Na straně 5 napadeného rozhodnutí se pak žalovaný vyjadřoval k majetkovým a výdělečným poměrům žalobce. Zabýval se rovněž délkou pobytu žalobce. V tomto kontextu na straně 6 zdůraznil, že žalobce byl celkem ve čtyřech případech odsouzen soudem České republiky za úmyslnou trestnou činnost a zároveň byl opakovaně sankcionován správními orgány za další protiprávní jednání. Připomněl rovněž, že žalobce má v budoucnu možnost požádat o nové pobytové oprávnění, a svou rodinu může navštěvovat na základě bezvízového styku mezi Českou republikou a Ukrajinou. Měl tedy za to, že neexistují skutečnosti, které by nasvědčovaly, že rozhodnutím o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu dojde k nepřiměřenému zásahu do života žalobce a jeho blízkých. S podrobným odůvodněním žalovaného se soud ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje. Žalobce ostatně ani v žalobě konkrétně netvrdil, jaké skutečnosti měly být žalovaným v jeho úvaze opomenuty. Stejně tak nepředestřel žádnou argumentaci, která by závěry žalovaného relevantně zpochybnila. Svou žalobní argumentaci omezil toliko na obecné shrnutí judikatury a konstatování, že v České republice žije velice dlouhou dobu s celou svou rodinou.

19. Pokud žalobce namítal, že žalovaný neprováděl dokazování zákonem předepsaným způsobem, pak soud ani tuto námitku nepovažuje za důvodnou. Lze odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu v bodech 17 a 18 rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, podle něhož u listinných důkazů *„není vadou řízení, pokud nebyla stěžovatelka informována o provedení důkazů mimo ústní jednání. [...] Své úvahy o hodnocení důkazu vtělí správní orgán až do odůvodnění správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). S obsahem listinného důkazního prostředku se může účastník řízení seznámit při nahlížení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí.“* V bodě 34 rozsudku ze dne 9. 8. 2017, č. j. 7 As 168/2017-35, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že vada spočívající v neprovedení důkazu listinou v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu *„nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé za situace, že listina byla součástí správního spisu, se kterým se mohl účastník řízení seznámit a vyjádřit se k jeho obsahu před vydáním rozhodnutí.“*
20. V daném případě se žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil prostřednictvím svého právního zástupce dne 8. 1. 2025 při nahlížení do spisu. Není pravdou, že by se k nim nemohl vyjádřit. Ze spisového materiálu je patrné, že žalobce se ke shromážděným podkladům vyjadřoval podáním ze dne 16. 1. 2025. Pokud žalobce namítal, že žalovaný vycházel z informace z Platformy pro výměnu informací o žadatelích a držitelích dočasné ochrany, která však nebyla provedena jako listinný důkaz, je třeba zdůraznit, že tato listina není v napadeném rozhodnutí zmiňována a ani ve spisovém materiálu se takový dokument nenachází.
21. Soud nepřisvědčil ani námitce spočívající v neprovedení jeho účastnického výsledku a výsledku jeho rodinných příslušníků. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce svůj účastnický výslech ve správním řízení navrhoval. S důkazním návrhem na výslech žalobcovy manželky se pak žalovaný vypořádal. Soud souhlasí s argumentací žalovaného na straně 4 napadeného rozhodnutí a dodává, že žalobce nemůže nahrazovat povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti návrhy na provedení důkazů. Je totiž na žalobci, aby nejprve vylicil rozhodující skutečnosti, na nichž staví svoji argumentaci, a až následně tato tvrzení prokazoval. Žalobce sice navrhl výslech manželky, s ohledem na absentující tvrzení ze strany žalobce ale nebylo zřejmé, jaké skutečnosti mají být tímto důkazem prokazovány. Nebylo přitom na žalovaném, aby za žalobce domýšlel argumentaci podporující jeho věc. Pokud tedy žalovaný

neprovedl výslech manželky žalobce pro nadbytečnost s tím, že tato vazba zde je a správní orgán ji akceptuje, nepochybil.

22. Pokud žalobce uváděl, že jeho odsouzení bylo mimořádným excesem, kterého lituje, případně, že pro občana třetího státu není se záznamem v rejstříku prakticky možné získat jiný druh pobytového oprávnění, pak nelze než souhlasit s žalovaným, že nastalá situace je přímým důsledkem žalobcova úmyslného jednání, které nadto, jak vyplývá ze spisu, nebylo ojedinělé.
23. Není zároveň pravdou, že by se žalovaný nevypořádal s aktuální situací na Ukrajině. Žalovaný této problematice věnoval poměrně obsáhlý odstavec na straně 6 napadeného rozhodnutí. I s těmito závěry žalovaného se soud bez dalšího ztotožňuje a odkazuje na ně. To platí především za situace, kdy žalobce v žalobě netvrdil, z jakého důvodu by nebyly na věc příléhavé.
24. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za presumovaného souhlasu žalobce a výslovného souhlasu žalovaného.
26. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
27. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
28. Pokud jde o osoby zúčastněné na řízení, ty nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady řízení vznikly. Soud ani neshledal žádný vážný důvod, pro který by mohl osobám na řízení zúčastněným právo na náhradu nákladů řízení přiznat (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 1. července 2025

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně